

Отъ врата на врата, отъ дворъ на дворъ — така изредиха цѣлото село.

Торбитѣ, окачени на магаренцето, което ги съпроводише винаги и навсѣкѫде, бѣха увиснали до земята. Късно вечеръта се прибраха въ крайната кръчма, на самия брѣгъ на Дунава. Лѣте тя бѣше една отъ най-посещаванитѣ, но зиме, освенъ нѣколко рибари, никой не влизаше въ нея.

Понеже кръчмарътъ насокро бѣше заклалъ голѣмото прасе и кочината бѣше свободна, нареди мечкаритѣ да затворятъ тамъ Гердана да пренощува. Уморената мечка отпусна тѣлото си и веднага заспа, а мечкаритѣ се изтегнаха на дѣлгитѣ голи пейки въ кръчмата и сладко захъркаха . . .

На края на селото живѣеше дѣдо Гуно съ сина си. Колкото старецътъ бѣше работливъ и честенъ, толкова синътъ му бѣше мѣрзеливъ и обичаше да постѣга на чуждото. Дѣдо Гуно преди да си легне, отвѣрза кожената торбичка и му даде шепа едри пари.

— Ето ти, синко, тия пари. Стани утре рано и иди да вземешъ отъ чифлика прасето, което сме уговорили съ чифликчията. Дѣлга зима е . . . да има какво да се яде, — добродушно рече старецътъ и си легна.

Проданъ завѣртѣ съ глава. Отдавна въ рѣзетѣ му не бѣха падали толкова пари. Защо да ги даде за прасето и да бие толкова пѣтъ по снѣга, когато може да открадне презъ нощта голѣмото прасе на кръчмаря? Ще го заколи, ще го одере, дорде се сѣмне и . . . толкова. — Никой нѣма да види. Стариятъ кръчмаръ спи като закланъ, а въ кръчмата му зиме никой не влиза.

Доволенъ отъ това, което бѣше намислилъ, Проданъ излѣзе полекичка, щомъ баща му заспа. Той отчуши коматъ хлѣбъ, намаза го съ отровното биле, съ което трохѣше кучетата, когато отиваше въ нѣкой дворъ да краде, и весело, весело се запѣти къмъ кръчмата. Никаква свѣтлинка не мѣждукаше. Това го окуражи. Нощта бѣше ясна. Той се прехвърли въ задния дворъ и полекичка надзѣрна въ кочината. Приготви халката, съ която щѣше да стегне шията на угоеното прасе, открехна полекичка вратичката и влѣзе до половина вънчре. Гердана се бѣше свила въ дѣното. Щомъ усѣти шума, обѣрна се и го сграбчи съ дветѣ си лапи за рѣзетѣ. После се из-